

юнакъ денемъ сѣнка орлица пази, и влѣкъ му кротко раната ближи; надъ него соколъ—юнашка птица и тя се за братъ, за юнакъ грижи!

3. Картината не би дала пълно прѣдставление за състоянието на героя, ако не се промѣни положението: деньтъ се смѣнява съ нощъ. Третята картина е изпълнена съ горска вѣдрина, съ звѣздно небе и съ самодивска красота.

Настане вечеръ — мѣсецъ изгрѣе,
Звѣзди обсипятъ сводътъ небесенъ;
Гора зашуми, вѣтръ повѣе, —
Балкантъ пѣе хайдушка пѣсень!

Татъкъ — прѣдвѣстени за страшнитѣ мжки на силния юнакъ —

. . . самодиви въ бѣла прѣмѣна,
Чудни, прѣкрасни, пѣсень поемнатъ, —
Тихо нагазятъ трѣва зелена
И при юнакътъ дойдатъ та сѣднатъ.

Оние отъ читателитѣ, които сж скитали изъ българскитѣ балкани, оние усѣтни къмъ хубавото въ живота и въ природата сърдца, които сж тупѣли по нашитѣ красиви гори, оние които сж изучавали българския народенъ епосъ и знаятъ, че той е отекъ отъ изранената душа на народа, оние които сж пѣли народни пѣсни заедно съ рѣмънътъ на горскитѣ листа и съ шумътъ на балканската ручейка —, оние които умѣятъ да прѣнесатъ възпѣтото тегло къмъ теглото на човѣкътъ, оплакано и отъ самодиви, и отъ свирѣпъ влѣкъ, и отъ потна жетварка—само тѣ сж въ състояние да почувствуватъ силата на красотата въ тие нѣколко стиха. Филистертъ не е способенъ да живѣе искрено, а онзи, който не живѣе искрено — той не може да чувствува нито човѣческото, нито природата въ вселенната, а още по-малко въ поезията.